

LANDSKAPSSTYRELSENS FRAMSTÄLLNING till
Landstinget med förslag till landskapslag
angående ändring av 3 § landskapslagen om
stängselskyldighet.

Enligt 3 § landskapslagen om stängselskyldighet (29/69) gäller som huvudregel att stängselbesväret fördelas i enlighet med den nytta de berörda har av stängslet. Härav följer bl.a. att den som håller betande djur på sin mark är skyldig att ensam hålla stängsel, om grannen inte nyttjar sin mark för samma syfte.

I landskapsstyrelsens framställning med förslag till den landskapslag om stängselskyldighet som nu gäller (framst.nr 9/1969) föreslogs som ett undantag från huvudregeln en regel med innebörd att det skulle åligga ägare av fastighet med mindre areal än 5000 m² att ensam svara för stängselbesväret, om fastigheten var bebyggd eller avsedd att bebyggas. Av olika orsaker kom lagen dock inte att innehålla den föreslagna bestämmelsen.

Frågan om en omfördelning av stängselbesväret kom på nytt upp till behandling i landstinget i anledning av en motion, där särskilt påpekades det men som den ökade fritidshusbebyggelsen orsakar den "kreatursägande befolkningen" (mot.nr 7/1980-81 Lt). Motionärerna påyrkade en översyn av landskapslagen om stängselskyldigheten för avhjälpande av de orättvisor som lagen enligt deras förmenande innehåller i ifrågavarande avseende.

I anledning av den nämnda motionen hemställde landstinget hos landskapsstyrelsen om översyn av lagen "för avhjälpande av eventuella orättvisor mot den kreatursägande befolkningen". Liksom landstinget finner landskapsstyrelsen att den ökade fritidshusbebyggelsen i många fall kommit att innebära oskäliga bördor för den bofasta befolkningen vad gäller fördelningen av stängselbesväret. För den skull föreslår landskapsstyrelsen att 3 § landskapslagen om stängselskyldighet ändras så att ägare av mark som används för fritidsbruk åläggs stängselskyldighet. Någon begränsning med hänsyn till områdets areal - i likhet med de regler som föreslogs år 1969 - föreslås inte. Anledningen härtill är dels att syftet med ändringen då skulle kunna äventyras och dels att ägaren till den mark som används för fritidsbruk givetvis inte blir skyldig att inhägna hela sitt område. Att få sin mark betad av t.ex. får är i själva verket närmast att betrakta som en förmån och i normalfallet inskränker sig därför behovet av att inhägna mark främst till områden som tagits under s.k. särskild omvårdnad, t.ex. gårdstomt och trädgård.

Med hänvisning till det anförda föreläggs Landstinget till antagande

L a n d s k a p s l a g
angående ändring av 3 § landskapslagen om stängselskyldighet.

I enlighet med landstingets beslut fogas till 3 § landskapslagen den 25 juli

1969 om stängselskyldighet (29/69) ett nytt 2 mom. som följer:

3 §.

Oavsett vad i 1 mom. är föreskrivet åligger det ägare av mark som används huvudsakligen för fritidsbruk att ensam svara för stängslet.

Mariehamn den 5 oktober 1982.

L a n t r å d

Folke Woivalin

Lagberedningschef

Christer Jansson.

1982-83 Lt - Ls framst. nr 7.

Ltm Olof M. Janssons förslag till hemställningskläm i anslutning till framst. nr 7/1982-83).

(Bordlagt vid plenum den 2.5 1983 för behandling vid plenum den 4.5 1983):

"Landstinget hemställer hos landskapsstyrelsen att efter beredning inkomma med nytt förslag till ändringar i landskapslagen om stängselskyldighet."

